

да дописва. Глава-та ѝ, коя-то са издигаше горделиво надъ тѣн-ковисока-та ѝ снага, пълна съ привлекателность и любовь, бѣше вече цѣла готова, тѣй ти казвамъ, чловѣкъ си мислеше че това хубаво сжздание бѣше готово въ минута-та да ти продума. Азъ не можихъ нито думица да проговоря, но единъ часъ и половина заставахъ предъ нея да я учюдвамъ, като си отривахъ часъ по часъ сжлзи-тѣ, кои-то искаха да ми заоблачватъ образа. Чакъ сега той ми рѣче, приялъ тѣж-мо на сжщия день едно писмо отъ вуйча си, — единчкия му още живъ роднина—,кога-то тя го оставила, та мислилъ вече да са вжрне въ отечество-то си. Послѣ искаше да ми поразкаже нѣщо за щастливи-тѣ си дни въ Римъ, но въ сжща-та минута гласъ-тъ му пристана, той са спрѣ и мина въ друга-та стая. Азъ не смѣхъ да го послѣдвамъ. Но като видѣхъ че не са завжрна, измжгнахъ са полегичка изъ стѣлба-та придруженъ само отъ голѣмо-то куче, кое-то тѣй жално ма гледаше, като да знаеше причина-та на господаревото си нещастие.

«Азъ мислихъ да чакамъ до дѣ той ма потжрсеше, но то трѣбвало дълго време да чакамъ. Само Мадалена виждахъ сегисъ-тогисъ по пазаря или въ нѣкой дюкянъ да отива; нѣколко пжти я срѣщахъ, питахъ я за господаря ѝ Синоръ Густава що прави и всякога ми отговаряше, че е живо и здраво; ако не отидеше на ловъ, той четеше въ книги-тѣ си и непрепущаше никого при себе си дори и попъ-тъ, кой-то считаше за длжность да го посѣти, като чужденецъ, кой-то жалѣше. Хора-та, кои-то бѣха отъ най-напрѣдъ противъ него, подиръ малко повѣ другъ вѣтьръ и всички са обърнаха съ него. Нѣкои отъ приятели-тѣ му си напомниваха весели-тѣ дни, кои-то прѣминаха по-отнапрѣдъ съ него, жени-тѣ го обичаха много за негови-тѣ прилични и сериозни приказки, тѣй що-то цѣло-то население му стана най-добрия приятель и сподѣляше скърбъ-та заедно съ него. Другъ нѣкой да бѣше щеше да молеше за дружество, той, Синоръ Густаво, си живѣеше самъ въ своя-та уединена вила, дѣто прѣживѣ много мѣсеци се по старо му.

«Тѣй кадѣ края на мѣсець Августа бѣше една нощъ, мене ма болеше глава-та много, зашто-то бѣхъ пийналъ много вино отъ колко-то другъ пжтъ, комари имаше много, тѣй що-то азъ си мисляхъ вече да ли да угася свѣща и да си легна или да напиша още нѣкои и другъ стихъ. Туку чухъ ненадейно нѣколко гжрмежа прѣзъ тиха-та нощъ и както си прѣдставяхъ пуш-